Αυτή η μετάφραση δημιουργήθηκε για σκοπούς αρχειοθέτησης και δεν προέρχεται από τους αρχικούς δημιουργούς του κειμένου.

Πως Μπορεί η Κύπρος να Είναι Ελεύθερη; (Άρθρο)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτό το άρθρο γράφτηκε από μέλος του Κύπριου Εργάτη και κυκλοφόρησε τον Φλεβάρη του 1979 στο φύλλο 22 της Αμερικάνικης εφημερίδας 'Socialist Worker'.

Περιεχόμενο

Πως μπορεί η Κύπρος να είναι ελεύθερη;

Αγαπητοί σύντροφοι,

Οι απόψεις και τα συναισθήματα που εξέφρασε η Κυπριακή Επιτροπή Αλληλεγγύης της Βοστώνης στην επιστολή της (SW #19) είναι αξιοθαύμαστα και φυσικά, κανένας σοσιαλιστής δεν θα διαφωνούσε μαζί τους. Η επιστολή, ωστόσο, στερείται ουσίας: τι μπορούν να κάνουν οι επαναστάτες, ειδικά στην Κύπρο; Τι είδους προοπτικές έχουμε;

Η ΚΕΑ της Βοστώνης τονίζει, πολύ σωστά, το ρόλο που έπαιξαν οι ΗΠΑ, η CIA και το ΝΑΤΟ στην πορεία των γεγονότων στην Κύπρο. Αν και είναι σημαντικό να γίνει αυτό, ειδικά για ένα δυτικό ακροατήριο, αυτή η προσέγγιση τείνει να αποδίδει όλα τα κακά σε εξωτερικούς παράγοντες και αγνοεί το πιο σημαντικό, δηλαδή την ταξική πάλη στην Κύπρο.

Όσο και αν το απεχθανόμαστε και το απορρίπτουμε, πρέπει να αντιμετωπίσουμε το γεγονός ότι η Κύπρος είναι πλέον, για όλους τους πρακτικούς σκοπούς, διχοτομημένη. Αυτό εξυπηρετεί φυσικά τα συμφέροντα του δυτικού κεφαλαίου (διαίρει και βασίλευε), αλλά εξυπηρετεί επίσης τα συμφέροντα τόσο της ελληνοκυπριακής όσο και της τουρκοκυπριακής άρχουσας τάξης. Ο εθνικισμός και ο σοβινισμός είναι όπλα προπαγάνδας που χρησιμοποιούνται συνειδητά σε ευρεία κλίμακα και από τις δύο αυτές τάξεις εναντίον της εργατικής τάξης.

Μόλις οι εργάτες πειστούν ότι υπάρχει ένας “κοινός εχθρός” πέρα από τα σύνορα, ότι εργάτης και αφεντικό είναι “στο ίδιο καράβι”, ότι η “εθνική ενότητα” προηγείται των καλύτερων μισθών και συνθηκών, τότε οι καπιταλιστές τα έχουν καταφέρει. Το καλύτερο παράδειγμα είναι ο νόμος για τις εργασιακές σχέσεις που υπέγραψαν τα ελληνοκυπριακά συνδικάτα, ο οποίος πρακτικά απαγορεύει τις ανεπίσημες απεργίες και παγώνει τους μισθούς. Η υπογραφή του νόμου συνοδεύτηκε από έντονη προπαγάνδα του τύπου «αφεντικά και εργαζόμενοι ενωμένοι ενάντια στον εθνικό εχθρό». Τα κέρδη έχουν εκτοξευθεί έκτοτε στα ύψη. Οι μισθοί έχουν μείνει στάσιμοι.

Μια διαιρεμένη εργατική τάξη είναι το όνειρο του καπιταλιστή. Ο αγώνας πρέπει να είναι ξεκάθαρα για την ενότητα της εργατικής τάξης. Είναι, ωστόσο, εύκολο να φωνάζουμε για μια «ανθρώπινη και δημοκρατική Κύπρο». Αυτό αγνοεί ένα άλλο σοβαρό πρόβλημα. Πρέπει να αναγνωρίσουμε από την αρχή ότι πριν από το 1974, οι Τουρκοκύπριοι ήταν μια καταπιεσμένη μειονότητα, οικονομικά και αλλιώς ήταν οι υποταγμένοι.

Πρέπει επίσης να αναγνωρίσουμε ότι οι δεξιές και φασιστικές ομάδες και στις δύο πλευρές πέτυχαν, κατά την περίοδο που προηγήθηκε του 1974, να κάνουν τις δύο κοινότητες να φοβούνται και να υποψιάζονται η μία την άλλη. Όταν ένα χωριό τρομοκρατείται από φασίστες, ένας αγρότης δεν σκέφτεται “φασίστες”, σκέφτεται “Τούρκους” (ή “Έλληνες”). Αυτά τα δύο γεγονότα, όσο ατυχή και αν είναι, ήταν ο λόγος που οι Τουρκοκύπριοι αρχικά καλωσόρισαν τους εισβολείς τουρκικούς στρατούς ως «απελευθερωτές».

Η σημαντικότερη συνέπεια αυτών των γεγονότων είναι η εξής: Ενώ τώρα σε γενικές γραμμές δυσανασχετούν με την παρουσία του τουρκικού στρατού, οι Τουρκοκύπριοι δεν θα συμφωνήσουν σε οποιαδήποτε λύση που συνιστά επιστροφή στις συνθήκες πριν από το 1974. Συνεπώς, θα χρειαστούν περισσότερα από λόγια και καλή θέληση για να ενωθούν και πάλι οι δύο κοινότητες.

Αν συμφωνούμε ότι μια διαιρεμένη εργατική τάξη δεν μπορεί ποτέ να νικήσει, τότε αυτό που χρειάζεται στην Κύπρο είναι ξεκάθαρα ένα επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης που θα ενώνει στις γραμμές του Έλληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους εργάτες. Το Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου (ΑΚΕΛ) δεν εκπληρώνει αυτό το ρόλο, καθώς σε πολύ μεγάλο βαθμό υποκύπτει στον εθνικισμό της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης. (Σε αυτό το πλαίσιο πρέπει επίσης να αναφερθεί ότι η σιωπηρή υποστήριξη του ΑΚΕΛ μέχρι πρόσφατα για την ένωση με την Ελλάδα και η απροθυμία του να εργαστεί σοβαρά μεταξύ των Τουρκοκυπρίων διευκόλυνε πολύ το έργο εκείνων που στοχεύουν στη διαίρεση του νησιού. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο το ΑΚΕΛ δεν θα μπορούσε να επιδιώξει να είναι κόμμα Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, ακόμη και αν το ήθελε.

Ένα ενωμένο κόμμα της εργατικής τάξης δεν θα δημιουργηθεί από τη μια μέρα στην άλλη, ούτε απλά με προπαγάνδα. Η ενότητα πρέπει να επιτευχθεί με τη δράση. Ενότητα που αποκαθιστά την εμπιστοσύνη μεταξύ των δύο κοινοτήτων, που αποδεικνύει στους εργαζόμενους και των δύο πλευρών τα κοινά τους συμφέροντα. Μόνο όταν, για παράδειγμα, οι Ελληνοκύπριοι εργάτες απεργήσουν σε αλληλεγγύη με τους συναδέλφους τους στο βορρά, οι Τουρκοκύπριοι εργάτες θα πιστέψουν και θα αγωνιστούν για την ενότητα. Αυτό απαιτεί ένα επαναστατικό κόμμα οργανωμένο και στις δύο πλευρές, που θα δείχνει, στην πράξη, ότι μια ενωμένη εργατική τάξη είναι ο μόνος δρόμος προς τα εμπρός.

Ως Κύπριοι σοσιαλιστές, η πρώτη μας προτεραιότητα πρέπει να είναι η δημιουργία ενός τέτοιου κόμματος.

Συντροφικά,

Ali Saffet

Ομάδα Κύπριου Εργάτη

SWP της Βρετανίας

Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Κύπριος Εργάτης (Ομάδα), Δεκαετία 1970-1979, Άλλο Υλικό, 1979, Σικάγο, Κυπριακό Πρόβλημα

From:
https://movementsarchive.org/ - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:other:cypriotworker:socialist_worker79

Last update: **2025/07/15 13:46**